

je izbral prostor tik cerkve. Ondi je prosil in pobiral ves dan miloščino. Proti večeru se je pa ljudstvo razšlo, in tudi Jernejec je vstal s polnim žepom drobiža. Krenil je seveda naravnost v krčmo. Tam je izpraznil kozarec za kozarcem, češ, ta dan si ga zopet lahko privoščim nekoliko črez mero. Bila je že trda noč, ko je zapustil gostilno.

Drugo jutro je gnal županov hlapec stari Marko k potoku konje napajat. V jarku tik potoka je zapazil — o groza — mrliča z razbito glavo. »Takšna je smrt pijanca!« je vzdihnil Marko in hitel povedat vaščanom, da leži v jarku berač Jernejec — mrtev.

Cvetka afriške puščave.

Frančišek je bil sin številne zamorske družine. Bil je prvorojenec izmed devetih bratov in sester. Popolnoma nenavadno je to, da je znan celo njegov rojstni dan. Dne 27. novembra leta 1891, ga je prvič pozdravilo afriško solnce. Že v nežni mladosti je bil rešen sužnjosti satanove in pripeljan h krščanskemu studencu božje milosti. Deset let starega je izročil njegov oče s še tremi drugimi sinovi v vzgojo katoliškemu misijonu v Landani. Tukaj se je Frančišek kmalu odlikoval med vsemi drugimi s svojim lepim vedenjem, s svojo molčečnostjo in z ljubezuivim obnašanjem. In — kar se najde v afriških gozdovih še posebno redko — Frančišek se je odlikoval tudi s toliko vljudnostjo in oliko, da bi jo lahko imenovali evropsko. Da, zaostajal ni niti za najbolj nadarjenim in najbolj vzgojenim otrokom omikanih krščanskih dežel. Poleg tega je kazala njegova vnanost nekaj tako skromnega in pohlevnega, da je spominjala nehote na navzočnost božjo.

Komaj je bil Francek dve leti v misijonu, že je izrazil odločno voljo in željo, naj bi ga sprejeli v semenišče v Landani. Kljub njegovi mladosti so mu z

ozirom na njegovo veliko nadarjenost izpolnili to željo. Bil je Francek ravno v tisti dobi, ko pravi sveto pismo o božjem otroku Jezusu: »In rastel je v modrosti, starosti in milosti« — »bil je pokoren svojim staršem.« Zdelo se je, da si je posebno prizadeval naš mali seminarist od dne svojega vstopa, da posnema božjega Vzornika. Kreposti in vrline, ki jih je pokazal že pri svojem vstopu v misijon, so se tu razcvetele v najlepši cvet: njegova skromnost in krotkost ga je vsem prikupila. Nehote nas je spominjal njegov vedno ljubeznivi, nepopisljivo krotki in veseli obraz na njegovega vzvišenega patrona, ljubeznivega škofa genjskega, svetega Frančiška saleškega.

Toda za oznanjevanje božje besede ne zadostuje samo čednost, »njegove ustnice«, pravi sveto pismo, »morajo govoriti modrost«. Frančišek je bil sicer le nad srednjo mero nadarjen, a se je marljivo učil. Vedno je bil prvi v razredu. Tako se je zgodilo, da je kmalu obvladal latinsko slovnico, a je bil poleg svojega materinega jezika popolnoma zmožen tudi portugalsčine in je razumel ter zadosti dobro govoril tudi francosko. Bil je jako priden in ubogljiv učenec. Njegov ravnatelj je trdil, da se je Frančišek radovoljno pokoril vsem ukrepom in ukazom. Pri verouku in pri duhovnih konferencah ni nihče bolj željno sledil razlagi kot naš Frančišek, tako da se je v resnici o njem lahko reklo: imel je lakoto in žejo po zveličavnih resnicah. Zdelo se je, kot da hoče použiti vsak najmanjši delček božjega nauka, ki ga je slišal iz ust svojih učiteljev.

Lahko si torej mislimo, s kako globoko pobožnostjo je bila prepojena ta lepa duša. Kdor ga je videl pri sveti daritvi, ko je stregel pri oltarju, ga je moral z radostjo občudovati. Spominjal je na svetega Alojzija, ki pri tem svetem opravilu pač ni mogel biti z večjo pobožnostjo in iskrenostjo.

V svojih predstojnikih je čislal Frančišek namestnike božje in jim izkazoval največje spoštovanje. V vsem jih je ubogal. Predobro je razumel, da so misijonarji pravi prijatelji zamorcev, da jim edini s prostostjo prinašajo tudi pravo srečo, tolažbo in

upanje. Frančiškovo največje veselje je torej bilo, če je smel spremljati misijonarje na njih misijonskih po-

Cvetka afriške puščave.

tovanjih, če je mogel z njimi obiskovati uboge zapuščene bolnike in umirajoče.

Skoro bi bil postal enkrat Francišek na takem izletu v okolico žrtev svoje gorečnosti. Bilo je v avgustu preteklega leta. Francišek, en misijonar in še en učenec so se namerili, vsi trije goreči za zveličanje duš, v oddaljeni vasi v kočo umirajočega, da bi mu odprli rajska vrata. Pa peklenški samosilnik Afrike, ki mu taka drznost vedno prekrižuje njegove račune, se je postavil odločno v bran. Posrečilo se mu je, da je spravil prebivalce vasi v tako besnost proti poslancem božjim, da tem ni preostalo nič drugega kot nagel beg. Zasedovala jih je krvoločna tolpa in jim med glasnim vpitjem in tuljenjem grozila s smrtjo. Pač tri kilometre daleč je trajala ta divja gonja pri žareči solnčni vročini: za petami krvoželjni zasledovalci. Samo posebnemu varstvu od zgoraj je pripisati, da so misijonarji utekli.

Približno deset dni pozneje se je nameril Francišek z istim misijonarjem in enim součencem zopet — žal, da zadnjikrat — na dušno žetev. Ta dan je žarela prava tropična vročina. Ko so se misijonarji vračali domov, so napadle našega mladega oznanjevalca hude trebušne bolečine in silna mrzlica. Imel je komaj še toliko moči, da se je privlekel do misijonske hiše. O, s kako ljubečo skrbjo so doma stregli dečku, da ni popisati! Pa navzlic vsem poizkusom in skrbem se ni posrečilo, da bi mu bili ohranili življenje. Bolezni se je pridružilo hudo prsno vnetje, in deveti dan je podlegel pridni in iskreno ljubljeni seminarist Francišek svojim bolečinam. Bilo je na dan nedolžnih otrok, dan, ki ga je božja previdnost pač namenoma izvolila, da si je izbrala iz misijona v Landani nedolžno žrtev, zrelo za nebesa.

Lahko si predstavljamo, s kako občudovanja vredno vdanostjo je prenašal Francišek svoje trpljenje. Z veliko pobožnostjo je prejel svete zakramente in je pozdravil smrt le kot osvoboditeljico in rešiteljico. Sprejel jo je kot plačilo iz božje roke. Tako je bila sprejeta v nebesa ta mlada duša že na pragu mladeniške dobe. Pomenljivo je, da so dečki iz misijona kot po višjem navdihnjenju okrasili Franciškovo krsto s cveticami, iz katerih se pletó venci samo za

otroke, ki še niso prišli k pameti in so umrli v krstni nedolžnosti. Da, gotovo tudi Frančiškova duša ni bila manj čista in lepa kot duše nedolžnih otrok. In medtem, ko so njegovo telo škropile solze bridke žalosti, so peli tam gori angeli pozdrav novemu bratcu. O blaženi, srečni Frančišek, kot solnčni žarek si prišel in zopet odšel, kot prijazni smehlaj na obličju božjem, kot dan tihega skrivnostnega veselja — tako je bilo tvoje sveto kratko življenje! Ne pozabi tam gori v stanovanjih večne sreče svojih bratov na zemlji! Vlij žarek tolažbe v njih žalostno srce, da prispejo tudi oni enkrat k tebi! Izprosi tudi seminarju, ki je v njem zapustil tvoj odhod tako praznoto, blažoslova božjega, zvestih velikodušnih poklicev, čistih in pobožnih duš, kot je bila tvoja tukaj na zemlji!

Rebus.

× × = = + + 10

× × = = + + 10

× × = = + + 10

J. Roš.

Demant.

				a					
				a	a	a			
			a	a	a	a	a		
		a	a	a	b	c	č	č	
	e	e	e	e	g	g	i	i	i
i	j	j	j	j	k	l	l	l	l
	l	m	o	o	o	o	o	r	r
		r	s	s	s	s	t	t	
			t	u	u	v	v		
				v	v	z			
				z					

Črke razvrsti tako, da se bode čitalo od vrha navzdol in v najdaljši vrsti od leve na desno ime lepe države. Besede naj značijo: soglasnik; divjo žival; hrošča; gospodarsko stavbo; kar čaka zaslužne može; lepo državo; žensko krstno ime; žuželko; drevo; del voza; samoglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)